

en Udtalelse, som jeg kan sige glædede mig, for saa vidt som den viste, at vi for saa vidt ere ret enige, som han erklærede, at han alene talte paa deres Vegne, som ere Socialdemokrater. Og at der blandt dem ikke er Tillid til Ministeriet, er noget, jeg vidste, før jeg kom her i Dag. Det ærede Medlem talte om Koalitioner, der kunne finde Sted mellem forskellige Partier. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem her tænker paa en saadan Koalition som den, der fandt Sted ved Valget i 1898 i Køge, hvor Socialdemokraterne stemte paa Højremanden Pastor Müller.

Anders Nielsen: Jeg kan fatte mig lige saa kort som første Gang, jeg havde Ordet. Jeg finder kun Anledning til at udtale min Glæde over Resultatet af denne Debat. Jeg føler ikke nogen Bedrøvelse over at have hørt, at Socialdemokraterne — selvfølgelig — ikke ere tilfredse med det, som Venstre er tilfreds med, og at de ikke kunne have den samme Tillid til Regeringen som Venstre. Men jeg udtaler min ubetingede Glæde i Anledning af den højtærede Justitsministers bestemte Udtalelser i denne Henseende, noget, som vi heller ikke havde Tvivl om vilde komme til at foreligge. Jeg er ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at før Sagen ligger for, er der ikke Anledning til at tale om den i bestemte Udtryk, end Tilfældet har været, naar vi have haft den strejfvig fremme. Naar det ærede Medlem, som taler paa Socialdemokraternes Vegne, siger, at han ikke har Grund til at have den Tillid til Ministeriet, som vi have, at han har Grund til at føle sig skuffet, og at han har Grund til at nære nogen Tvivl, thi han ved ikke, hvad udvidet kommunal Valgret vil sige, saa er dette jo allerede drøftet mellem de to ærede Talere, den ærede Justitsminister og det ærede Medlem, og jeg skal ikke komme videre ind derpaa. Jeg skal blot sige, at for Venstremænd, her inde som ude i Landet, kan der, naar der tales, enten fra Ministerbænken eller fra Venstrepladser — naar jeg siger Ministerbænken, tænker jeg paa Konseilspræsidentens Svar over for de to Adresser — ikke være Tvivl om Spørgsmaalet om kommunal Valgret. Naar der i et saadant Svar henvises til, at Spørgsmaalet om den kommunale Valgret, om dens Udvidelse, eller hvad vi ville kalde det, har været et Venstrekrav, ligger det jo nær for hvem, der bryder sig om at tænke sig om, at sige: Ja, hvorledes har

da dette Krav forment sig? Vi have ganske vist set, at det har forment sig noget forskelligt til de forskellige Tider, men det er dog ganske kort siden, at vi stemte for et Forslag, der gik op til Landstinget, et Forslag, som Socialdemokraterne for deres Vedkommende ogsaa have accepteret, idet de i sin Tid have „laant“ det og indbragt det her i Tinget.

Naar Stillingen derfor er den, at vi have haft Forslag liggende for, og have stemt over dem og sendt dem op til Landstinget, kan man, naar der spørges om, hvad der har været Venstres Krav, ikke være i Tvivl om, hvad der vil blive Resultatet, naar man skal overveje det Forslags Form, der vil komme i den følgende Rigsdags-samling. Derfor kunne vi Venstremænd have den fuldeste Tillid til, at Sagen vil finde en Løsning, der er i Overensstemmelse med Venstres Krav. Og Venstre føler sig ikke skuffet over, at Sagen ikke er bleven løst i de to Samlinger, der snart ere gaaede, siden Ministeriet blev dannet. Der er ikke den allerringeste Grund til Skuffelse der over, thi vi have haft nok at tage Vare paa, vi have haft Hænderne fulde af Lovgivningsstof, som har maattet lægge Beslag paa Sindene, vi behøvede ikke at tage dette med, det hører til Fremtidens Opgaver, og vi vide, at den Fremtid, da vi skulle beskæftige os dermed, ligger nær.

Der er ogsaa en anden Grund til ikke at være bedrøvet over, at Sagen ikke endnu er bragt frem. Det er noget, som enhver kan se, naar han ser sig omkring og lægger Mærke til de Udtalelser, der fremkomme paa det politiske Omraade, thi han maa da sige, at det er rigtigt, naar jeg paastaar, at Kravet har vokset sig stærkere i de to Aar, der ere gaaede, saa at det, naar vi nu tage det op, kan tages op med mere Kraft og mere Styrke, end om det var kommet umiddelbart efter Udtalelsen i Kongens Have. Jeg behøver strengt taget ikke at sige mere. Jeg mener, at det er tilstrækkeligt at henvise til, at Socialdemokraterne have laant Venstres Forslag og accepteret det, naar de nære Tvivl om, hvad Venstre mener med Udvidelsen af den kommunale Valgret, medens de dog selv mene at kunne bruge dette Udtryk. Derimod kunde jeg have Lyst til at faa at vide, hvad det ærede Medlem mente med Udtrykket de slemme Dreng i 22-Aars Alderen, for hvem vi skulde have Grund til at tage os i Vare. Er det nogle, der ville slaa med Sten, eller hvad er det for nogle?